

L'HORA NOVA

Publicació editada per la Secció Obrera de les Arts Gràfiques

La civilitat del poble espanyol

Cada dia que passa, mentre la transformació social s'intensifica i creix, s'observa arreu l'anhel constructiu d'una massa molt nodrida que a tothora abasta plenament la transcendència dels moments que vivim i la relació que aquests tenen amb la nova economia que comporta el mentat canvi social. Es un fet digne de registrar en el nostre poble aquest de la percepció clara dels problemes vitals l'endemà mateix de conquerida una part de la victòria, perquè ens situa en un alt nivell de civilitat, que posseïm realment, malgrat les negacions que amb freqüència ens han estat fetes per aquells que porten, més o menys directament, el ritme de la política europea.

Espanya, amb la vinguda de la República, ha entrat en un nou pla que la situa en la renglera de les nacions de vanguardia portadores del progrés. Era el de menys, en l'inici de la nova etapa republicana, que posseïa o no grans exèrcits, grans bases navals i enormes contingents de materials de guerra. L'interessant, era veure els ulls oberts de molts milions d'espanyols que de sobte es lliuraven, ben conscientment, i amb un optimisme contagiós, a la vida nova i progressiva que amb el nou règim,—l'afany del poble cult i humà,—iniciava la nació tota.

Des de l'abril de l'any trenta-u fins ara, fins el moment present, les multituds de treballadors de tota mena, han bregat constantment, pel manteniment de la República i perquè aquesta accelerés el seu ritme de modificació social permès per l'esperit de la Constitució. Hi ha hagut, en aquest període de cinc anys i escaig, el curt oasi del bienni negre, provocat per l'acció errada dels partits republicans i pel retret equivocat al nostre punt de vista de les forces sindicals. Però de seguit, la reacció d'allò sentit i expressat—l'essència veritat del republicanisme—ha surat novament, per tenir, com a fita, l'explosió d'ansia renovadora i de repulsa contundent enfront d'aquest desig d'imposició

ELS PROBLEMES DEL CAMP

Els problemes del camp seran, més endavant, molt probablement, els més anguniosos, els més difícils i els més feixucs que tindrem de resoldre. I podria donar-se el cas que la segona revolució la trobéssim en fiscalitzar al pagès o camperol, les seves terres, que són a la vegada les nostres terres, els preus de compra dels articles necessaris per a cultivar-les i venda dels fruits que li hagin produït. Perquè nosaltres, els obrers de les ciutats, considerem que no solament devem socialitzar i col·lectivitzar les indústries tallers o fàbriques, sinó que també, al camp, tenim de regularitzar la producció amb les necessitats del consum i que aquesta producció té d'ésser a uns preus que permeti viure decentment al poble. De no ésser així, ens trobaríem front a front amb una nova lluita en l'esdevenidor.

Dic això, perquè, la majoria d'ells, he observat que són excessivament egoistes, avars i desconfiats. Es creuen alguns que no tindran de pagar parts al propietari, però que aquest, sigui propietari, l'Estat o el qui sigui, continuarà pagant les contribucions que fins ara venien abonant aquests. Que li seran facilitats crèdits. Que els seus articles que produeixi la terra que cultivi seran augmentats considerablement de preu, però que les seves adquisicions de productes per a treballar-la es rebaixaran enormement. Es a dir, coses amb excès exorbitants. I la tasca feixuga serà de què aquests es tornin desinteressats amb les qüestions monetàries, però interessats per a treballar per a produir el màxim en la seva missió per alimentar el poble. Si fins ara hem vingut despullant la riquesa d'uns, no podem permetre fer com els papers bruts que en fan una nova pasta per a fer paper net, que, al capdavall, té de tornar a embrutar-se, un dia o altre. Això passaria amb ells, que serien els nous rics de demà, que tindríem, amb una nova revolució, de despollar.

Però si, volem estudiar la manera de què puguin viure decentment, com no han pogut fer fins avui. A tal aspecte, els Sindicats Agrícoles dels treballadors del camp, i els Sindicats de tots els demés rams dels pobles, seran, d'ara en endavant, els nous assessors del Govern del Poble. Amb la màxima serenitat, reflexió i cordialitat, s'aconseguirà l'harmonia per ajustar totes les qüestions. En cas contrari seria fàcil que els treballadors dels camps tinguessin un dia de treballar a les ciutats o bé a viceversa. I això seria deplorable.

Cal en aquests moments, demostrar que sabem ajustar totes les qüestions, a la vegada legalitzar-les que amb justícia, per a fraternitzar uns amb els altres en aquesta nova era de pau, de treball i de justícia, a què aspira el nostre poble.

JOSEP FARRARONS

que avui encara vol mantenir la societat espanyola—aquella societat indigna—disposada sempre a enderrocar la democràcia.

I ací som, cadascú al seu lloc. Uns, a la ratlla de foc. Altres—el rest dels que no admetem el feixisme— a les sales de treball, allà on es produeix per als de davant, per als que formen la barrera inexpugnable que de dia en dia ens retorna la llibertat,

I ho fem amb entusiasme, sense el desgrat que reporta una feina imposada, pensant pel demà i pel futur, instats per la visió d'un fi assequible amb l'acció comuna, ben orientada, que no permeti al seu costat a gent sense control i guiada només que per objectius personals creats per l'odi i per l'egoisme.

(Passa a la pàg. 8)